

सम्पादकीय

शिक्षकहरूको
आन्दोलन

देशभरका शिक्षक विद्यालय बन्द गरेर राजधानीमा आन्दोलन गरिरहेका छन्। नेपालमा वर्षौं शिक्षकहरू आन्दोलनमा उत्रिरहन्छन्। अखिर शिक्षकहरू वर्षौं आन्दोलनमा उत्रिनुपर्ने कारण के हो त ? नेपालमा शिक्षक आन्दोलन कहिलेदेखि सुरु भयो र कहिलेसम्म चल्निरहन्छ कुनै अनुमान गर्न सकिँदैन। एउटा कुरा चाहिँ के सत्य हो भने जबसम्म शिक्षकहरूले पेशागत हकहितका लागि सडकको सहारा लिइरहनुपर्ने हुन्छ तबसम्म शिक्षामा परिवर्तनको अपेक्षा नगर्दा हुन्छ। किनभन्दा पेशागत हकअधिकारको सुनिश्चितता नभएको शिक्षकले पहिलो आफ्नै जागिरको चिन्ता गर्दछ। त्यसपछि मात्र विद्यालय, कक्षाकोठा र विद्यार्थीको भविष्यको चिन्ता गर्नसक्छ। शिक्षकको आँखांमा आँसु, मुटुमा पीडा र मस्तिष्कमा तनाव भइरहेसम्म हाम्रो शिक्षा राम्रो हुनसक्ने देखिँदैन।

पचासौँ वर्षसम्म उही प्रकृतिको शिक्षक आन्दोलन किन ? शिक्षक आन्दोलनले किन विरासत प्राप्त गर्न सकेन ? पेशागत अधिकारका लागि एउटा शिक्षकले जीवनभर लडिरहनु पर्ने किन ? नमागेसम्म नपाइने, पेशागत अधिकारको लडाइँमा सडकमा सुतिरहनु पर्ने सूनले शिक्षा राम्रो हुने कल्पना गर्न सकिँदैन। राज्य आफैँले शिक्षा कसरी राम्रो हुन सक्छ ? शिक्षक कसरी उच्च मनोबलयुक्त र अभिप्रेरित ढंगले पेशागत कार्यमा सहभागी हुनसक्छ ? शिक्षकको सक्षमता र दक्षतालाई कसरी बढाउन सकिन्छ ? शिक्षकको सक्षमता र दक्षतालाई कसरी बढाउन सकिन्छ भनेर चिन्तन गर्न समय कहिले आउला ? यसरी राज्य आफैँ प्रोयाक्टिभ भएर शिक्षकको विषयमा र शिक्षाको विषयमा सोच्ने, योजना गर्ने र कार्यान्वयन गर्ने सक्षम नहुँदासम्म शिक्षक आन्दोलन अन्ततः श्रृंखलाका रूपमा चल्निरहन्छ।

२०२७ सालतय शिक्षक दरबन्दी थपिएको छैन। यो बीचमा सबैका लागि शिक्षा अभियानले विद्यालय र विद्यार्थीको भारी वृद्धि गर्दा तब शिक्षक दरबन्दी थपिएन। राहत अनुदानकोटा, एसआइपी अनुदान, पिसिएफ कोटा र पालिका शिक्षकका नाममा शिक्षकको तथ्य व्यवस्थापन गरियो। यही तथ्य व्यवस्थापनका कारण मुलुकले विभिन्न शैक्षिक समस्याहरू भोगिरहेको छ।

यसरी राहत र इन्सिडी कोटामा दशकौं काम गर्न अवस्था सुखद होइन। अहिले त्यही राहत र इन्सिडी कोटामा बीसौँ वर्षसम्म काम गरेर जवानी रिस्ताएका शिक्षकले स्थायी हुन खोज्नु अन्यथा होइन। आफैँले अध्यापन गरिरहेको कोटामा परीक्षा उत्तीर्ण गरेर स्थायी रूपमा काम गर्नु भन्नु सामाजिक न्यायका हिसाबले ठिकै पनि होला। जहाँसम्म अध्यापन अनुमतिपत्र लिएर लाठीको संख्यामा शिक्षक प्रतिष्पर्धाका लागि पछिरेका शिक्षकको कुरा छ राहत अनुदान दरबन्दीमा परिणत हुँदा यसमा पहिलो हक काम गरिरहेकै शिक्षकको लाग्छ। परीक्षा हुँदा आधाभन्दा बढी असफल हुने निश्चित छ। त्यसमा खुला प्रतिष्पर्धा गर्दा प्रतिष्पर्धा रहेका उम्मेदवारको पनि माग पूरा हुने अवस्था बन्छ। अर्को कुरा राहत कोटामा कार्यरत शिक्षककै जोडबलले यो कोटा शिक्षक दरबन्दीमा परिणत हुँदछ। यसैले पनि यो कोटामा उहाँहरूको पहिलो अधिकार स्थापित गर्दा सामाजिक न्यायका हिसाबले पनि उपयुक्त हुने देखिन्छ।

शिक्षक विद्यार्थीको आन्दोलन लामो समय जानु हुँदैन। कथमकदाचित यो लामो भयो भने अनेपेक्षित नतिजाहरू देखिन सक्छन्। यसैले बिलम्ब नगरी शिक्षक आन्दोलनलाई बैठान गरिनु पर्दछ। शिक्षक आन्दोलनको समाधान गरिनु पर्दछ।

• डा.चन्द्रमणि अधिकारी

अहिले नेपाल सरकारको अर्थ मन्त्रालय तथा सम्बन्धित निकाय आर्थिक वर्ष २०८२/८३ को बजेट तर्जुमा प्रक्रियामा व्यस्त छन्। बजेट एक राजनीतिक, संवैधानिक तथा आर्थिक र सामाजिक दस्तावेज हो। विद्यमान विश्व अर्थराजनीतिक अवस्था र नेपालको आफ्नै अर्थतन्त्रको चरित्रको विश्लेषणलाई मध्यनजर गरी समृद्धिमुखी, नतिजामुखी, समाज प्रधान, सबै दृष्टिले सन्तुलित र कार्यान्वयन योग्य बजेट निर्माण गर्नु चुनौतीपूर्ण कार्य हो। बजेट निर्माण गर्दा उच्च आर्थिक वृद्धि एउटा प्रमुख लक्ष्य हो भने मुद्रास्फीतिलाई पनि सन्तुलनमा राख्नु पर्छ।

नेपालले लिएको आर्थिक सामाजिक बाटोमा पर्ने बिसौनी र गन्तव्य हेर्दा बजेटले सर्वप्रथम त आउँदो साल वा सन् २०२६ मा नेपाल विकासोन्मुख राष्ट्रमा स्तरोन्नति भएपछि जुन अवसरको उपयोग र अन्तर्राष्ट्रिय व्यापार तथा सहयोगका विषयमा देखिन सक्ने चुनौतीको सामना गर्ने रणनीति र कार्यक्रमअघि सार्नुपर्ने हुन्छ भने सन् २०३० सम्ममा दिगो विकासको लक्ष्य हासिल गरी आफूलाई मध्यम आय भएको राष्ट्रको श्रेणीमा उभ्याउनलाई सहयोग पुऱ्याउने कार्यक्रमलाई गति दिनु पनि त्यतिकै आवश्यक छ। यसबाहेक अर्को गन्तव्य छ २०२१ सालसम्ममा नेपाललाई एउटा समृद्ध राष्ट्र बनाउने। कुनै पनि देशले आफ्नो दीर्घकालीन गन्तव्य निर्धारण गर्नु स्वाभाविक हो।

नेपालले अघि सारेको पन्चवीस वर्षे दीर्घकालीन विकास रणनीतिले सन् २०४३ सम्ममा देशबाट सबै प्रकारका

विभेद, बहिष्करण र वञ्चितिकरण समाप्त गरी समाजवादउन्मुख समृद्ध अर्थव्यवस्थाको निर्माण गरी सक्ने गन्तव्य तोकिएको छ। पन्ध्रौँ आवधिक योजनाको प्रारम्भ वर्ष २०७६ बाट अघि सारेको मार्गचित्रको पहिलो छ वर्ष बितिसकेको छ। दिगो विकास लक्ष्य हासिल गरेर मध्यम आय भएको देशको श्रेणीमा उक्लिनुपर्ने समय पनि गुजिसकेको छ तर गर्नुपर्ने काम धेरै बाँकी छन्। समृद्ध अर्थव्यवस्थाको परिकल्पना गरिँदा पन्ध्रौँ आवधिक योजना लागु गरेर वार्षिक औसत ९.६ प्रतिशतको उच्च, फराकिलो र दिगो वृद्धि हासिल गर्ने लक्ष्य निर्धारण गरिएको थियो। विविध कारणले त्यो लक्ष्य हासिल हुन सकेन। सो अवधिमा औसत वृद्धि तीन प्रतिशतभन्दा तल रह्यो। चालु आवामा आर्थिक वृद्धि पाँच प्रतिशतको हाराहारीमा रहने अनुमान छ।

अर्कोतिर विगतका दशकमा भई यस अवधिमा मूल्य वृद्धिले आर्थिक वृद्धिलाई उछिन्ने। औसत आर्थिक वृद्धि तीन प्रतिशतभन्दा तल हुँदा मुद्रास्फीति दर पुगनुगुगु छ प्रतिशत रह्यो। कुल गार्हस्थ्य उत्पादनसँग उपभोगको अनुपात बढ्यो भने बचत, लगानी र स्थिर पुँजी निर्माणका अनुपातका अङ्क घटे। यस अवस्थामा अब बाँकी अवधिमा विगतको क्षति वा अगुलाई कहिले, कसरी र कताबाट परिपूर्ति गरेर अघि बढ्ने भन्ने अहम् प्रश्न खडा भएको छ।

छिमेकी देश भारतले पनि सन् २०४७ सम्ममा देशलाई आत्मनिर्भर र समृद्ध अर्थतन्त्रमा रूपान्तरण गरी विकसित भारतको गन्तव्यमा पुगेर दूर दृष्टिकोण घोषणा गरेको छ। विकसित भारतको यस नीतिलाई कार्यान्वयन गर्न संघीय बजेट २०२५ ले कृषि, साना तथा लघु उद्यम, लगानी अभिवृद्धि र निर्यातसमेतका क्षेत्रलाई प्रमुख स्तम्भ घोषणा गरी कर, ऊर्जा, सहरी विकास, खानी, वित्तीय क्षेत्र र नियामक नीतिहरूमा सुधार गर्ने कार्यक्रम चलाएको छ। यसरी नेपालले होस वा भारतले दीर्घकालीन गन्तव्यमा पुग्न निश्चित परिमाणको लगानी गरी बहुल क्षेत्रमा उन्नत प्रकृतिका रोजगारी

स्वरोजगारीका अवसर सिर्जना गरेर गरेर निश्चित विन्दुको वृद्धि हासिल गर्नुपर्ने हुन्छ। भारतले २०४७ सम्ममा विकसित भारतको गन्तव्यमा पुग्न र बेरोजगारी दरलाई पाँच प्रतिशतभन्दा तल फार्न वार्षिक औसत आठ प्रतिशतको वृद्धि हासिल गर्नुपर्ने अनुमान छ।

नेपालको सन्दर्भमा यो वृद्धिदर अझ उच्च हुनु पर्छ। एकातिर प्राप्त गरेको औसत वार्षिक वृद्धिदर भारतको भन्दा कम छ भने अर्कोतिर २१०० को सोचमा अघि सारिएको समयको छ वर्ष बितिसकेको छ। उक्त अवधिको औसत वृद्धि चाहिँने वृद्धिको एक तिहाइभन्दा कम रहेकाले त्यसको पनि पूर्ति गर्नुपर्ने देखिन्छ भने बेरोजगारी दर ११ प्रतिशतभन्दा माथि छ। यस दृष्टिकोणबाट अहिले हामीसँग आर्थिक वृद्धिको प्रसन्नता तीन किसिमका दरका कुरा आउँछन्। पहिलो भनेको गन्तव्यमा पुग्न चाहिँने दर अर्थात् वार्षिक नौ प्रतिशतमाथिको वृद्धिदर हो। दोस्रोमा सरकारले वार्षिक बजेटमा राख्ने गरेको लक्षित वृद्धिदर जुन विगत दस वर्षदेखि छ देखि साढे सात प्रतिशतमा राख्ने गरिएको छ। तेस्रोमा वर्षेनि हासिल गर्ने गरेको वृद्धिदर पछि जुन विगत पाँच दशकदेखि औसतमा चार प्रतिशत मात्र छ। आर्थिक वृद्धिको विषय मानिसको जीवन, आमदानी, रोजगारी र क्रयशक्तिसँग जोडिन्छ। मूल्य वृद्धिको समायोजनपछि हुने आर्थिक वृद्धिको दर यथार्थ हुन्छ। यो यथार्थ वृद्धि कमजोर हुनु भनेको नागरिकको क्रयशक्ति कमजोर हुनु हो। यहाँ मायामा पर्ने कुरा के छ भने नेपालको आर्थिक वृद्धिको दरलाई मुद्रास्फीतिको दरले उकाड्न वर्षेनै बढेको छ। यसले मानिसको क्रयशक्ति घट्यो भने राज्य र व्यक्ति दुवैको सम्पत्तिको यथार्थ मूल्य पनि घट्दै गएको छ वा कतिपय अवस्थामा स्थिर हुन पुगेको छ। यसले अर्थतन्त्रको प्रतिस्पर्धात्मक क्षमतालाई कमजोर बनाएको छ, यसको प्रभाव सार्वजनिक ऋणको अङ्कमा देखा परेको छ। गत पाँच वर्ष अगाडिसम्म

कुल गार्हस्थ्य उत्पादनको ४० प्रतिशत मात्र रहेको सार्वजनिक ऋणको अनुपात अहिले ४७ प्रतिशत पुगेको छ। वार्षिक बजेटको फन्डै एक चौथाइ अङ्क साँवा र ब्याज भुक्तानीमा जाने अवस्था आएको छ, जबकि शिक्षामा र स्वास्थ्यमा विनियोजित रकम कुल बजेटको १५/१६ प्रतिशत मात्र हुन्छ।

विश्वमा नै अहिले सार्वजनिक ऋणको अङ्क र अनुपात बढेर गएको छ। सन् २०२४ को अन्तर्राष्ट्रिय मुद्राकोषको तथ्याङ्क केलाउँदा विश्वको कुल गार्हस्थ्य उत्पादनसँग सार्वजनिक ऋणको अंश ९३ प्रतिशत पुगेको छ। अन्कटाङका अनुसार विकासोन्मुख देशका लागि यो औसत अङ्क २०२१ मा ६० प्रतिशत पुगेको छ, जबकि २०१० मा ३५ प्रतिशत थियो। मुद्राकोषका अनुसार विकासोन्मुख देशको ऋणसँग सम्बन्धित सेवा शुल्कसमेतको औसत खर्च अनुपात १० प्रतिशत छ तर नेपालको त्यसभन्दा बढी छ। हुन त आर्थिक वृद्धि फराकिलो, दिगो र स्थायी प्रकृतिको छ भने त्यसबेला निश्चित प्रतिशतको मूल्यवृद्धि आवश्यक हुन्छ, अन्यथा लगानी निरुत्साहित हुन जान्छ। जस्तो अहिले जापान कम्तीमा पनि दुई प्रतिशतको मुद्रास्फीति गराएर लगानीलाई उत्प्रेरित गरी अर्थतन्त्रलाई मन्दीबाट उकास्ने नीति लिएर अघि बढेको छ। किनभने मूल्य नाफासँग जोडिन्छ र जहाँ मूल्य बढ्छ, त्यहाँ नाफा हुन्छ। यद्यपि सामान्य अवस्थामा मूल्य वृद्धिले आर्थिक वृद्धिलाई उछिन्नु हुँदैन।

नेपाल जस्तो देशका लागि अर्थिक वृद्धिको दर मूल्यवृद्धिको दरभन्दा दोब्बर हुनु पर्छ। लगानी, उत्पादन, मूल्य र रोजगारी अन्तर्सम्बन्धित विषय हुन्। यी कुराको अवस्था र स्थिति अर्थिक वृद्धिको दर निर्धारण गर्छ। त्यसैले योजना तथा बजेट निर्माण र कार्यान्वयन गर्दा आर्थिक वृद्धि, मूल्य र मुद्रास्फीतिबिच उचित सन्तुलन हुनु पर्छ। यस्तो अवस्थालाई गोल्डलक्स अर्थतन्त्र पनि भनिन्छ जसलाई अर्थतन्त्रको

पूर्ण वा आदर्श अवस्थालाई जनाउँछ। अथवा भन्नुं यसले दिगो वृद्धि र पूर्ण रोजगारीसमेतमा स्थिरता रहेको उदारचढाव रहित अवस्थाको सङ्केत गर्छ। यस अवस्थामा न उच्च वृद्धि छ न त मन्दी। कुनै पनि उदार चढावबाट बच्न अर्थतन्त्रले स्थिर वृद्धि पख्याउँछ। यसले आर्थिक वृद्धि र मुद्रास्फीतिबिच सन्तुलन कायम गर्ने प्रयास गर्छ। आर्थिक वृद्धि अति उच्च भयो भने पूर्वाधारले धान्दैनन् र अर्थतन्त्र जोखिममा पर्छ अनि न्यून वृद्धि भयो भने मन्दी आउँछ, मूल्य भने बढ्छ र कहिलेकाहीँ स्टागफ्लेसनको अवस्था आउँछ। मुद्रास्फीति सीमाभित्र रहेन भने त्यसको असर बहुपक्षीय हुन्छ, क्रयशक्ति र उपभोग घटाउँछ, जसले उत्पादनमा प्रतिकूल प्रभाव पर्छ। यद्यपि सबै मुद्रास्फीति खराब हुँदैनन् र मध्यमस्तरको मुद्रास्फीति आर्थिक वृद्धिका लागि स्वस्थकर हुन्छ। यस्तो सन्तुलित वृद्धि त्यतिबेला हासिल गर्न सकिन्छ जतिबेला समष्टिगत आर्थिक स्थायित्व, उत्पादनमा आधारित लगानी र खर्च हुने गरी गरिएको प्रबन्ध, मूल्य स्थायित्व, सुदृढ वित्तीय क्षेत्र, सुशासित तथा पारदर्शी प्रबन्ध र प्रणाली तथा सरकार एवं नागरिकका बिच घटन विश्वासको अवस्था बन्छ।

तसर्थ सरकारले आगामी आवको बजेट तर्जुमा गर्दा प्रस्तुत अर्थ दर्शनलाई पछि याउनु उपयुक्त हुन्छ। उपयुक्त अर्थ दर्शनको आधारमा बजेट निर्माण गर्दा आवश्यकता र प्राथमिकताको पहिचान गर्ने र लगानीको ढाँचा बनाउन सजिलो हुन्छ, जहाँ लगानीको ढाँचा उपयुक्त बन्छ बजेटका कार्यनीति तर्जुमा गर्न र श्रोतको विनियोजन सही ठाउँमा गर्नमा कुनै अप्ठेरो पर्दैन। अहिले श्रोतमा चाप परिरहेका अवस्थामा श्रोतको व्यवस्थापनमा पनि सहजता आउँछ, सार्वजनिक ऋणको भारलाई पनि वाञ्छित सीमामा राख्न सकिन्छ। यसको अर्थ हाम्रो आउँदो अर्थ-वित्त नीति मुद्रास्फीतिलाई उछिन्ने र स्थायित्व भएको आर्थिक वृद्धि हासिल गर्नमा केन्द्रीकृत हुनु पर्छ।

लागुपदार्थ दुर्व्यसन र कानुनको लडाइँ

• प्रकाश अधिकारी

पश्चिमा देशमा लागुपदार्थ दुरुपयोगलाई लामो समयदेखि महत्त्वपूर्ण सामाजिक समस्याका रूपमा स्वीकार गरिँदै आएको थियो। नेपालमा विद्यमान कानुनको तुलनामा नरम व्यवस्था थियो। अहिले पनि गाँजा सेवन गर्ने व्यक्तिलाई एक महिनासम्म कैद वा दुई हजार रुपियाँसम्म जरिवानाको सजाय हुने प्रावधानका बाबजुद महाशिवरात्रीका अवसरमा नागा बाबा वा साधुसन्तलाई गाँजा वितरण गर्ने कानुनी दायराभन्दा बाहिरको स्थापित परम्परागत चलन चलिरेहन्छ। नेपालको पश्चिमी पहाडी भेगमा प्राकृतिक रूपमा आफैँ उम्रने जङ्गली गाँजाको बोटबाट तोकिएको समयसम्मका लागि चरेस उत्पादन, सङ्ग्रह, सञ्चय वा खरिद बिक्री गर्ने सम्बन्धमा नेपाल सरकारले नियम बनाई व्यवस्था गर्ने सक्ने छ र सो अनुसार अनुमतिपत्र प्राप्त गरी कसैले कुनै काम गर्दा अपराध गरेको मानिँदैन। औषधोपचारको निमित्त स्वीकृत चिकित्सकको सिफारिसमा कुनै व्यक्तिले अनुमतिप्राप्त पसलबाट सिफारिसमोजिमको मात्रामा लागु औषध खरिद गरी सेवन गर्न पाउँछ।

नेपाल सरकारले वा सरकारबाट विशेष अनुमतिपत्रप्राप्त गरी सरकारको पूर्ण निर्देशन र नियन्त्रणमा रही सरकारको रफबाट कुनै संस्थाले औषधी वा वैज्ञानिक अनुसन्धान प्रयोजनका लागि कुनै लागुऔषधको खेती, तयार, उत्पादन, निर्माण वा निकासी पैठारी गर्न वा स्वीकृत चिकित्सकको सिफारिसमा कसैलाई बिक्री गर्नमा कानुनले प्रतिबन्ध लगाएको छैन।

लागुऔषधको नियन्त्रण वर्तमान विश्वमा चिन्ता, चुनौती र चासो विषय बनेको छ। उर्वर वयका युवालाई यसले गाँजिरहेकाले सामाजिक आर्थिक विकृतिको एक कारक तत्वको स्थान लिइसकेको छ। चिन्ताको विषय नेपालले लागुऔषध नियन्त्रण गर्न कुनै महत्त्वपूर्ण प्रगति हासिल गर्न सकेको

देखिएको छैन। अन्तर्राष्ट्रिय विमानस्थलमा अन्यत्रबाट ल्याएको र अन्यत्रै लैजान लागिएको अवस्थाका अफिम, कोका वा सोबाट बनेको लागुपदार्थ (नाकोटिक्स) उल्लेख्य परिमाणमा आक्कलभुक्कल बरामद हुनुले लागुऔषधको पारगमन केन्द्र जस्तो देखिए पनि नेपाल मूलतः लागुऔषधको गन्तव्य स्थलको रूपमा प्रकट भइरहेको छ।

लागुऔषध नियन्त्रण सम्बन्धमा राष्ट्रिय अन्तर्राष्ट्रिय सभासम्मेलन आयोजना गर्ने, सहभागी हुने र महासन्धिहरूमा हस्ताक्षर गरेर नियन्त्रणको प्रतिबद्धता जनाउनेमा सरकार अग्रगामी देखिन्छ। कानुन कार्यान्वयनद्वारा नियन्त्रण गर्ने र दण्डद्वारा हतोत्साहित पार्नेसम्ममा राज्यको नीति सीमित देखिँदा 'दिन दुई गुना रात चार गुना' भने जसरी यसको पैठारी, ओसारपसार, बिक्रीवितरण र सेवनमा वृद्धि भइरहेको छ। नेपाल प्रहरी लागुऔषध नियन्त्रणका लागि सरकारको 'फोकल' र 'डेडकेटेड' एजेन्सी हो जसलाई गृह मन्त्रालयको शाखा महाशाखाको प्रशासनिक समर्थक एवं समन्वय गर्छ। सरकार, निजी क्षेत्र, गैरसरकारी संस्था, नागरिक समाज, सञ्चार जगत् तथा अन्य सरोकारवालाको सहकार्यमा लागुपदार्थलाई निषेध र मद्दिरा बिक्री वितरणलाई व्यवस्थित गरिने र दुर्व्यसनमा परेका व्यक्तिलाई उपचार र पुनर्स्थापना गरी उद्यमशील र आत्मनिर्भर बनाउने महत्वाकाङ्क्षी सरकारी नीति, कार्यनीति, रणनीति, कार्ययोजना बनाई बुद्धिविलास गर्न भने कुनै कञ्जुस्यै गरिएको छैन।

नेपाल लागुऔषध प्रयोगकर्ता सर्वेक्षण, २०७६ ले कुल प्रयोगकर्ता १,३०,४२४ जना, वार्षिक वृद्धि ५.०६ प्रतिशत र कारागारको कैदीबन्दी सङ्ख्याको ११ प्रतिशत व्यसनी खुलाए पनि यो सर्वेक्षणपछि नेपालका नदीमा धेरै पानी बगिसकेको छ। भ्रष्टाचार जिल्लामा मात्र २८ हजार लागुऔषधका

प्रयोगकर्ता रहेको तथ्याङ्क सुरक्षा निकाससँग छ (पूर्वाञ्चल दैनिक)। सीमावर्ती क्षेत्रमा लागुपदार्थको निर्बाध र सजिले उपलब्ध हुनु र १६-२५ वर्षका युवाको सेवन र ओसारपासारमा रहेको संलग्नताले नेपालमा यसले व्यावसायिक स्वरूप लिइरहेको छ। न्याय, समानता र स्वतन्त्रताको बिगुल फुक्ने कुनै बेलाको भाषा अहिले धरान र काठमाडौँमा लागुऔषध आपूर्ति गर्ने पारगमन भएर विकसित भइरहेको छ। यही अवस्था विराटनगर, वीरगन्ज, भैरहवा, नेपालगन्ज र धनगढी जस्ता सीमावर्ती सहरहरूको रहेको छ।

गाँजा, भाड, धतुरो जस्ता भ्रार, बुट्यान, फल रैथाने जडीबुटी भई औषधीको रूपमा उपयोग गर्ने गरिन्थ्यो। पखाला लागेको बिमार पशुको अचुक दवाई गाँजा हो। गाँजाको खेती, सेवन, व्यापार आदि गर्ने कुरामा कानुनी प्रतिबन्ध लागे पनि नेपाली गाउँबस्तीमा गाँजाको खेती गर्ने गरिएको र प्रहरी तथा गाँजा खेती गर्नेबिच यदाकदा लुकामारी चलिरहेको पाइन्छ। कतिपयको दृष्टिकोणमा गाँजा खेती आय आर्जनको एक उपयोगी माध्यम हो भन्ने पनि रहेको छ। विश्व स्वास्थ्य सङ्गठनले गाँजा र यसबाट निस्कने चोप (रेजिन) मा औषधीजन्य गुण भएको र कम खतरनाक लागु पदार्थ भएको निष्कर्ष निकालेको थियो। यो निष्कर्षको आधारमा संयुक्त राष्ट्रसंघमा मतदान गरी 'सिङ्गल कन्भेन्सन नाकोटिक्स ड्रग्स, १९६१' को खतरनाक लागुऔषधको अनुसूचीबाट गाँजालाई हटाइएको छ। नेपालले हटाउने पक्षमा मतदान गरेको थियो। हाल ६४ देशले औषधीय प्रयोजनका लागि र करिब आधा दर्जन देशले मनोरञ्जनका लागि गाँजा खुला गरेका छन्।

लागुऔषध सेवन सम्वन्धी मित्र, चिन्ने जानेको मानिस वा अन्य व्यक्तिले गरेको आग्रह अनुरोध (पर्सुएसन) मा, अचेतन अनुकरणद्वारा र ध्यान प्रवीण चिन्तन (रिफ्लेक्टिभ थिङ्किङ) द्वारा सिक्ने जानेको व्यवहार हो। सीमा क्षेत्रका युवाहरू व्यसनी हुनुको प्रमुख कारण लागुपदार्थको सर्वसुलभता हो। परिवारमा बाबु वा आमाको अनुपस्थिति तथा दिदीबहिनी भाइबिचले कसिलो मायाको सम्बन्धको अभाव भएमा किशोरहरूले पहिला विद्यालय छाडिन्छन् र त्यसपछि लागुऔषधको व्यसन सिक्ने गरेको पाइन्छ। सिकाउनेले पहिला निःशुल्क उपलब्ध गराउँछ र व्यसनी भएपछि निरन्तरता दिन पैसाको अभाव हुन्छ। सीमा पारीबाट लागुऔषध पैठारी गरी बिक्री गरी 'सिङ्गल कन्भेन्सन नाकोटिक्स ड्रग्स, १९६१' को खतरनाक लागुऔषधको अनुसूचीबाट गाँजालाई हटाइएको छ। नेपालले हटाउने पक्षमा मतदान गरेको थियो। हाल ६४ देशले औषधीय प्रयोजनका लागि र करिब आधा दर्जन देशले मनोरञ्जनका लागि गाँजा खुला गरेका छन्।

लागुपदार्थको सबै प्रकारको कारोबार र सेवन गरी गरिने कसुर नियन्त्रणका अनेक प्रयास भइरहेका छन्। कतिपय लागुपदार्थ कारोबार

जोडिएको अपराधमा जन्मकैदसम्म दण्ड हुने प्रावधान छ। विभिन्न सरकारी निकाय र गैरसरकारी संस्थाद्वारा लागुपदार्थ नियन्त्रणका लागि कार्यक्रमद्वारा व्यापक रणनीति तयार पारिन्छ। शिक्षा, परामर्श, उपचार एवं पुनर्स्थापनाका कार्यक्रम नियन्त्रणका उपाय हुन्। लागुऔषध (नियन्त्रण) ऐन, २०३३ कार्यान्वयनमा अर्काएको लामभग आधा शताब्दी पूरा भइसकेको छ। कानुन कार्यान्वयन गर्दाका अनुभव उपलब्धिपूर्ण छन्। लागुऔषधविरुद्धको जनमत तयार गर्न ऐनले उल्लेखनीय भूमिका खेलेको छ तथापि गाँजाबाहेकका अन्य लागुऔषधको सेवन र कारोबार नियन्त्रण गर्ने चुनौती कायम नै छ।

लागुऔषध सेवन सम्वन्धी मित्र, चिन्ने जानेको मानिस वा अन्य व्यक्तिले गरेको आग्रह अनुरोध (पर्सुएसन) मा, अचेतन अनुकरणद्वारा र ध्यान प्रवीण चिन्तन (रिफ्लेक्टिभ थिङ्किङ) द्वारा सिक्ने जानेको व्यवहार हो। सीमा क्षेत्रका युवाहरू व्यसनी हुनुको प्रमुख कारण लागुपदार्थको सर्वसुलभता हो। परिवारमा बाबु वा आमाको अनुपस्थिति तथा दिदीबहिनी भाइबिचले कसिलो मायाको सम्बन्धको अभाव भएमा किशोरहरूले पहिला विद्यालय छाडिन्छन् र त्यसपछि लागुऔषधको व्यसन सिक्ने गरेको पाइन्छ। सिकाउनेले पहिला निःशुल्क उपलब्ध गराउँछ र व्यसनी भएपछि निरन्तरता दिन पैसाको अभाव हुन्छ। सीमा पारीबाट लागुऔषध पैठारी गरी बिक्री गरी 'सिङ्गल कन्भेन्सन नाकोटिक्स ड्रग्स, १९६१' को खतरनाक लागुऔषधको अनुसूचीबाट गाँजालाई हटाइएको छ। नेपालले हटाउने पक्षमा मतदान गरेको थियो। हाल ६४ देशले औषधीय प्रयोजनका लागि र करिब आधा दर्जन देशले मनोरञ्जनका लागि गाँजा खुला गरेका छन्।

सीमापारिबाट लागुऔषध ओसारपसार गर्ने खास गरी युवाले सूक्ष्मतम प्रक्रिया अपनाउने र

❖ बाँकी तैस्रो पृष्ठमा

तपाईं जहाँ भएपनि
प्रतिदिन दैनिक तपाईंसँगै

ताजा र विश्वसनीय खबरको लागि

लगइन गर्नुहोस

www.pratidindaily.com

राजसा महासंघको हासोन्मुख अवस्था ?

• प्रा.डा. ब्रिजविशाल पोखरेल

राष्ट्रिय जनसांस्कृतिक महासंघ, तमाम प्रतिस्पर्धी प्रगतिशील तथा प्रगतिवादी कवि र कलाकारको संगठन हो । नेकपा एमालेको जन सङ्गठनका रूपमा परिचित यसको नवौँ केन्द्रीय अधिवेशन आगामी बैशाख १७ र १८ गते काठमाडौँमा सम्पन्न हुँदैछ । यसमा देशभरका सातै प्रदेश र घटकका प्रतिनिधिहरू सहभागी हुनेछन् । यसका लागि सबै प्रदेश र जिल्ला अधिवेशनहरू घमाघम भइरहेका छन् । तर आफ्नै जिल्ला र प्रदेशका अधिवेशन हेर्दा अत्यन्त दयनीय दृश्य स्थिति देखिएको छ । सदस्यता वितरण, नवीकरण छैन केन्द्रमा नै यथाशक्ति मासिक लेखी उठाउने पद्धति विकास गर्न सकिएको रहेनछ । प्रदेश अधिवेशनमा कुनै प्रतिवेदन छैन, र कार्य कालको समीक्षा छैन । कामै नगरे पछि आलोचना गर्ने कुरा पनि भएन । कर्मतीमा अधिवेशनमा सहभागी कवि कलाकारले केही न केही कलाकर्म सम्बन्धी सैद्धान्तिक वैचारिक खुराक पाउनु भन्ने सामान्य चेत पनि छैन । महासंघका विषय विज्ञ व्यक्तित्वलाई आमन्त्रण गरेर सार संक्षेप रूपमा प्रशिक्षित गर्ने सोच छैन । तिनको सहयोग लिएर भए पनि गुणात्मक काम गर्नुपर्छ र सहजीकरण गर्ने इच्छा नै छैन । सबले आफैँलाई मात्र राजारानी सम्भेपछि कुवाँको पानी कसले भरिदिने ? पानी र बानी माथिबाट आउँछ पार्टीका अधिकांश नेताबाट जस्तो सिक्यो त्यस्तै सिकाइ मोर्चा संगठनमा देखिन्छ । स्वयंवि निर्वाचनमा अपेक्षित परिणाम नआउनुका पछाडि पार्टी र नेतृत्वको विसंगति प्रमुख रूपमा जिम्मेवार देखिन्छ । शाहीथरि सभासदले परिचयमात्रको निर्वाचन परिणामको पोल खोलिसकेका छन् । आलोचना सुन्ने नसक्ने मात्र होइन आफ्नै आरती मात्र उतार रोच्ने बानी परेको छ ।

मित्रवत् आलोचना र सुभाष दिँदा दागा धर्ने बानी छ । आफ्नै शरीरको मयल माडेर सफा गर्नुपर्छ र मात्र भन्ने सम्मको चेत नै नेतृत्वमा देखिन्छ । मित्रवत् सुभाष र आलोचना सत्य हुँदैन । सुनसरीको अधिवेशनमा चाहेँ आफ्नै जिल्लाको भएकाले गइयो तर उत्साह देखिएन कवि कलाकार र यसको नेतृत्वमा सबै खालको इमान्दारिता जरुरी हुन्छ । पुराना गीतमा मात्र भर परेर हुन भन्दै जरा अभियानको गीत सुनाएर यस्ता विषय पनि संस्थाको नेतृत्वले मातहतमा प्रवाह गर्न नजानेको देखिन्छ । महासंघका नेतृत्वदायी कवि र कलाकार दूरदर्शी र इमान्दार भएका भए केन्द्रकै अहिलेको जस्तो हातबाट हुने थिएन । पार्टी र सरकारले उपलब्ध गराएको धन राशि फुफुको श्राद्धभैँ नगरेको भए केन्द्रको आर्थिक जग यति बिचन कमजोर हुँदैनथ्यो । पूर्व अध्यक्ष तथा सांस्कृतिक अभियन्ता तथा एमाले केन्द्रीय सदस्य खगेन्द्र राईले पदभार ग्रहण गरेपछि टिकुटी रितो देखे । केन्द्रमा मात्र होइन सुनसरीमै पार्टीले मोटो रकम उपलब्ध गराए किनकि बादवादन सामग्री हराए र नासिए । यदाकदा सरसहयोग गरे पनि पार्टी र पार्टी नेतृत्व कवि, कलाकार र संस्कृति क्षेत्रका बारेमा प्रायः उदासीन नै देखिन्छ । तिनको सामान्य सोधखोजसम्म गरिन । माले र एमाले पार्टीको विस्तारमा जनसांस्कृतिक कर्मको महान् भूमिका अहिले बिरसिएको जस्तो लाग्छ । पार्टीका पहलमा संघ गठन र परिचालन गरेपछि यसको नेतृत्वले कर्मतीमा सिक्को सम्म नभन्दा संगठन निरीह बनेको हो । यस क्षेत्रलाई राम्ररी समेट्नु हो भने यो क्षेत्र हराभरा हुन्छ । मुख भए मुलुक पाइन्छ भनेभैँ केन्द्र र प्रदेश नेतृत्वले बाक्लो पार्ने हो भने प्रतिभाको ताँती लाग्छ । एउटा निमन्त्रण पत्र वितरण गर्ने हो भने गोष्ठीमा स्रष्टाको बाक्लो उपस्थिति हुन्छ । कोशी प्रदेश कवि कलाकारको गुणात्मक बाहुल्य प्रदेश हो तर भएका गरगहना लगाउन नजानेर हेरान देखिन्छ । अहिले पनि पुराना र नयाँ कवि कलाकार पर्याप्त छन् तर तिनलाई समेट्ने काममा कोशी प्रदेश र जिल्लाहरू मौन छन् । यस क्षेत्रमा संगठनलाई सबै हिसावले चलायमान गराउने नेतृत्वकै अभाव छ । दुई वा तीन वटासम्म जिम्मेवारी हात पार्ने अनि चुपचाप बसेको देखिन्छ । कामै

नगरे पनि फेरि पनि आफैँ पदासीन हुन आतुर भएको देखिन्छ । अनि अधिकांश कामकाजी र इमान्दार कवि कलाकार भने पदका लागि लाप्पा खेलीखेली पदासीन हुन आतुर र व्यग्र हुँदा रहेनछन् । यस्तो स्थिति यसै प्रदेश र जिल्लामा देखियो । यसलाई सच्याउन जरुरी देखिन्छ । बेइमान र बदनाम पदका लागि हददर्जाको थेतरो व्यवहार गर्दा रहेछन् भने कामकाजी र इमान्दार नेता, कार्यकर्ता, कवि र कलाकारले पनि आवश्यक थेतन्याइ गर्नु पर्ने रहेछ । जस्तालाई त्यस्तै नार्ने हो भने एमाले र यसका मोर्चा संगठनमा इमान्दारहरू सधैं पाखा पर्ने निश्चित देखियो । महासंघको केन्द्रमा पनि पाँडे पजनी गरेको थाहा भयो । जनसाहित्यिक संघ केन्द्रको जुम बैठकमा महासंघका केन्द्रीय अध्यक्षले इन्चार्ज तोके र दलबदल स्रष्टालाई रातारात काखी च्यापन खोजेका कुरा जानकारी भयो । वरिष्ठ कवि तथा समालोचक इय रमेश पोखरेल र डा. हरि प्रसाद सिलवाल मार्फत यसको जानकारी भयो । टोपबहादुर नहुँ भनेर बेलेमा खबरदारी गर्ने आन्दोलनका इमान्दार सिपाहीहरू प्रताडित भइरहेका छन् । यही कारणले रसुवा जिल्लाका पार्टी अध्यक्ष जनार्दन ढकालजस्ता इमान्दार, कार्यकारी कुशल नेताले पार्टी नै परित्याग गर्नु पर्ने अवस्था आएछ । यही सन्दर्भमा बहुआयामिक क्षमताका कवि कलाकारले यही जिल्ला अध्यक्षमा अन्तिम क्षण सम्म दावा गर्दा अकवि र अकलाकार अध्यक्ष हुने स्थिति बन्यो । हुनत महासंघको विधान नै त्रुटिपूर्ण देखियो । महासंघमा विभिन्न तहको सदस्य र पदाधिकारी बन्न पार्टीको संगठित सदस्यको मापदण्डलाई मात्रै प्रमुखता दिएको देखियो । तह अनुसार कवि र कलाकारिताका निश्चित मापदण्ड हुनु पर्ने विषय विधानमा रहेनछ । सिरदेखि तिरसम्म कार्यकर्ताको मात्र पहिचानले कलाकारिता क्षेत्र समृद्ध हुँदैन । तह अनुसारको विषय, विधा र विज्ञानगत ज्ञान, प्रतिभा र क्षमताबिना कुनै पनि नेतृत्व आफैँ स्थापित हुँदैन । यस्तो नेतृत्वले आम जनसमक्ष कुनै पनि खालको प्रभाव पार्न सक्दैन । अध्ययनशील, विचारक र विश्लेषक कार्यकर्ता मात्र जनसमक्ष प्रभाव पार्छ । कर्मतीमा पार्टीका नीति सिद्धान्त, कार्यक्रम जनसमक्ष प्रभाव पार्ने

र जनमैत्री र मिलनसार कार्यशैली मात्र पार्टी वरिपरि व्यापक जनतालाई गोलबन्द गर्नसक्छ । पार्टी अध्यक्ष ओलीले बारबार र हजारबार पार्टी र मोर्चा संगठनका हर तहका नेता कार्यकर्ताले पार्टीको प्रभाव विस्तार गर्न मिलनसार, मैत्रीपूर्ण तथा विनम्र सम्बन्ध अपरिहार्य रहेको बताउनु भएको छ । तर अत्याधिक नेता र कार्यकर्ता त्यसमा पदासीन कवि र कलाकार छोटे राजा जस्ता छन् । राष्ट्रिय जनसांस्कृतिक महासंघ नेपाली जनवादी कला, साहित्यसित सम्बन्धित अनेक विधा, उपविधाहरूको छाता संगठन हो । यस रूपको सांगठनिक, सिर्जनात्मक तथा सैद्धान्तिक आकार ग्रहण गर्नुमा विगत सांस्कृतिक जागरणको महानतम योगदान र भूमिका रहेको छ । उतिबेला जननेता मदन भण्डारी स्वयं कवि कलाकारको महत्व बुझेर यसको समुत्थानमा आफैँ सरिक हुनुहुन्थ्यो । पार्टी नेता र कार्यकर्तालाई कविता लेख्न लगाउनु हुन्थ्यो । यसको अर्थ नेता र कार्यकर्तालाई कर्मतीमा कविता र कलाकारिताको मर्म र महत्वबोध गराउने उहाँको उद्देश्य रहेको थियो । मदनले भूमिगत कालमा बोराका बोरा प्रगतिशील पुस्तकहरू भारतबाट मगाएर वितरण गरेको थाहा हुन्छ । संकल्प, वेदना र राप्ता सांस्कृतिक, सांगीतिक तथा साहित्यिक गतिविधि लोकप्रिय बने । यसले पार्टी विस्तारमा विशिष्ट भूमिका निर्वाह गरेको देखिन्छ । अहिले पनि उपर्युक्त खालको देश र प्रदेशव्यापी समसामयिक सांगीतिक अभियानको खाँचो छ । एउटा सम्म जनगीत संग्रह प्रकाशन गर्ने सोच कहँै देखिन । तथापि महासंघ केन्द्रले महत्वपूर्ण प्रकाशन गरेको छ र महासंघको उद्घाटन सत्रमा महत्वपूर्ण कृति विमोचन गरिने कुरा उपाध्यक्ष आर. सी. न्यौपानेबाट थाहा भएको छ । हरेक राजनीतिक आन्दोलन, जागरण र सचेतनामूलक अभियानमा कवि कलाकारहरू आवश्यक विलदानी भावनाका साथ क्रियाशील भने । क्रमशः विस्तारित यस क्रियाका लेखक, कलाकारहरूलाई विशिष्ट रूपमा समेट्न आवश्यक भएकोले राष्ट्रिय जनसांस्कृतिक मञ्च (२०४४) को गठन भयो । यसका संस्थापक अध्यक्ष सुप्रसिद्ध विद्वान् तथा संस्कृतिविद् मोदनाथ प्रश्रितको अभिभावकीय

भूमिका महानतम रहेको छ । तीन सको सिद्धान्त अर्थात् सिद्धान्त, संगठन र सिर्जना जस्ता मूलतः तीन विशेषता र विज्ञता भएको नेतृत्वले मरुभूमि पनि हराभरा बनाउन सक्छ । प्रसिद्ध कवि, गजलकार तथा गायक विजय सुब्बाको अध्यक्षतामा रहेको मञ्च महासंघमा रूपान्तरित भएको हो । अहिले महासंघको छाताभित्र सातवटा विधागत कला, साहित्यको सञ्जाल समेटिएको छ । ने.क.पा. एमाले केन्द्रीय सदस्य तथा वरिष्ठ कलाकार खगेन्द्र राई का अध्यक्षतामा महासंघ क्रियाशील रहेको थियो । परिवर्तित राजनीतिक परिस्थिति अनुसार महासंघ संघीय अवधारणा अनुसार प्रान्तीय अधिवेशनको तयारीका क्रममा रहेको छ । औपचारिक रूपमा प्रगतिशील सिर्जना प्रलेस २००९ देखि सुरु भयो । २०४४ सालदेखि राजसा मञ्च र महासंघ हुँदै क्रियाशील देशव्यापी सिर्जनात्मक सञ्जाल बने तापिन सांस्कृतिक रूपान्तरणको गति प्रायः सुस्त रहेको देखिन्छ । अब पनि यस क्षेत्रमा ठोस र प्रभावकारी काम गर्न सकिने भने हामीले हाम्रो सिर्जना र संगठनको औचित्य पुष्ट गर्न गाह्रो हुने देखिन्छ । जबजले निर्देश गरे अनुसार अहिलेको परिवर्तित परिस्थितिमा सामन्ती सांस्कृतिक अवशेष समाप्त पार्ने चरण हो तर यस विषयमा बहससम्म हुन सकेको छैन । यसरी नियाल्दा हाम्रा बानी, बेहोरा, आचार, विचार सबै सबैमा रहेका पछोटे आत्मिक संस्कृति हटाउन ध्यान दिने एकै छैन । संस्कृति समाजलाई गुणात्मक परिवर्तन गर्ने महान् शक्ति र सामर्थ्य हो । कुनै पनि मानव सभ्यता संस्कृति हीन हुन सक्दैन । आत्मिक संस्कृति निर्माण र विकासका मूल आधार दर्शन, चिन्तन, शिक्षा, कला, साहित्य र संस्कृतिका अनेक शाखा तथा प्रशाखा हुन् । तिनको पठन, पुनः पठन, अध्ययन, विश्लेषण र विवेचनाबाट मानिसको आत्मिक मानसिक पक्षका अनेक विकृति घटाउन र क्रमशः हटाउन सकिन्छ । अफ्रिका अनेक विधा, विषय, क्षेत्रका कलाकार, साहित्यकारहरूका सिर्जना कर्मको महानतम भूमिका हुन्छ । यसले राजनीतिलाई

समेत प्रभावित पार्छ । आफैँ भित्रका विसंगति घटाउन र हटाउन जबजले प्राज्ञिक स्वतन्त्रतालाई यथोचित स्थान दिएको देखिन्छ । कला, साहित्य र संस्कृतिले देश र जनताका पक्षमा सारपूर्ण कलात्मक कला साहित्यका माध्यमबाट जन मनहरूलाई उत्प्रेरित, उद्वेलित, जागरुक तथा उत्साहित काम गर्ने सशक्त रूपले गरिरहेको हुन्छ । अहिलेको परिप्रेक्षमा जबजमा सामन्ती सांस्कृतिक अवशेषहरू समाप्त पार्ने कुरालाई केन्द्रमा राखेर पनि काम भने फिटक्क काम भएको छैन । स्रष्टाको आत्मिक संस्कृति उच्चस्तरको हुनु स्वाभाविक हुन्छ । लेखक एउटा समान्य पेटु मानव भन्दा अत्यन्त उँचो हुन्छ । बारबार र हजार बारको पठन संस्कृति, अनवरत लेखन सिर्जन तथा उच्च उदात्त सेवाभावमा समर्पित भएर मात्र उदाहरणीय सर्जक हुन सकिन्छ । मानव सभ्यतालाई असल र उदात्त बनाउन समर्पित स्रष्टाको संस्कृति सरदर मानिस भन्दा अवश्यै उदात्त हुनपर्छ । माओले भनेभैँ पढ्नु भनेको देशको सेवा हो । यसको मूल अर्थ देश सम्पन्न भए लेखकको पनि आर्थिक भौतिक स्थितिमा अवश्यै परिवर्तन आउनेछ । तर निरन्तरको पठन, लेखन तथा सिर्जनाको अभ्यास बिना यस क्षेत्रमा गहकिलो योगदान दिन सकिन्न र विशिष्टता हासिल गर्न पनि सकिन्न । एमाले पार्टी अध्यक्ष के.पी.शर्मा ओलीले एक साहित्यिक सभामा निबन्ध, लेख र मन्तव्य छोट्टा याउन हुन्छ र सकिन्छ तर त्याग र योगदानलाई छोट्टाएर महान् उपलब्धि हासिल गर्न सकिन्न भनेभैँ फलेको वृक्ष नै फलदायी हुन्छ । फल बिना अर्थात् निरन्तर, अनवरत पठन, लेखन, सिर्जन सहित तिन सको त्रियात्मिक विशेषताका साथ वैचारिक तथा सिर्जनात्मक आन्दोलनमा एकाकार हुनसकियो भने स्रष्टा संस्कृति सार्थक हुन्छ र अनि मात्र ऋषिमानको सर्जक हुन सकिन्छ । कामकाजी भन्दा पदराजी नेतृत्वमा हाबी हुँदा यो क्षेत्र श्रीखण्डे श्रीखण्ड भए पनि सुर्पाका बिँड र अगेनाको दाउरो भएको देखिन्छ । तर सच्चा कलाकारका हातमा परेको माटो वा ढुङ्गो धपधपी बल्छ । (इटहरी निवासी लेखक राजसा महासंघका केन्द्रीय सल्लाहकार हुन् ।)

हल्दीबारीको कन्चनश्रीमा अस्थाई प्रहरी चौकी स्थापना

भापा(प्रस)। भापाको हल्दीबारी गाउँपालिका वडा नं ५ कन्चनश्री बजारमा अस्थाई प्रहरी चौकी स्थापना भएको छ। स्थानीय स्तरमा शान्ति सुरक्षा कायम गराउन प्रहरी सहायक निरीक्षकको नेतृत्वमा ७ जना प्रहरी रहनेगरी अस्थाई प्रहरी चौकी स्थापना गरिएको हो। हल्दीबारी गाउँपालिका अध्यक्ष रविन्द्रप्रसाद

लिङ्देनको अध्यक्षतामा भएको कार्यक्रममा भापाका प्रमुख जिल्ला अधिकारी गोपालकुमार अधिकारीले प्रहरी चौकी उद्घाटन गरेका थिए । कार्यक्रममा जिल्ला प्रहरी कार्यालय फापालका प्रमुख, प्रहरी उपरीक्षक मिलन के.सी., अरिदमन गण

चारआलीका गणपति प्रमुख सेनानी प्राजु बस्न्यात, सशस्त्र प्रहरी बल नेपाल २ नं गणका गणपति सशस्त्र प्रहरी उपरीक्षक तुलबहादुर भण्डारी, प्रहरी निरीक्षक मेहेङ्गी ल्हामु तामाङ, नेपाली कांग्रेस भापाका सभापति देउकुमार श्रेवे, सचिव नविन बिमलीलागायतको आतिथ्यता रहेको थियो ।

त्यस्तै हल्दीबारी वडा नं ४ का वडा अध्यक्ष सन्तकुमार थापा, वडा नं २ का वडा अध्यक्ष शुक्लाल राजवंशी, वडा नं ५ का वडा अध्यक्ष खड्गबहादुर लावती, कार्यपालिका सदस्यहरू भगिरथ दाहाल, सुष्मा महारा, वडा सदस्यहरू बिजय फागो, जीवन कन्दुवा, राष्ट्रिय प्रजातन्त्र पार्टीका गाउँ समिति अध्यक्ष एकराज रानामगर, नेपाली कांग्रेसका गाउँ सभापति गंगा प्रसाई, नेकपा माओवादीका अध्यक्ष खकेन राजवंशी, नेकपा एमालेका प्रतिनिधि

धनकेशर बस्नेत, हरियाली वन समूहका अध्यक्ष भूमिबर नेम्वाङलागायत विभिन्न संघ संस्थाका प्रतिनिधिहरूको उपस्थिति रहेको थियो। लामो पहलपछि हल्दीबारीको पुरानो बजार कन्चनश्रीमा प्रहरी चौकी स्थापना भएको हो । कार्यक्रमको संचालन गाउँपालिकाका प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत मानबहादुर वन महेन्द्रले गरेका थिए। कन्चनश्रीमा अस्थाई प्रहरी चौकीको कामण्ड प्रहरी सहायक निरीक्षक राजेश पौडेलले सम्हालेका छन् ।

लागुपदार्थ...
विशिष्ट योजना बनाउने गरेको पाइन्छ । खैरो हिराइन प्लास्टिकमा पोको पारि मलद्वार वा मुखमा राख्नु, बालबालिका र सिकारुलाई प्रयोग गर्नु र परिवर्तन गरिरहनु, सीमापार एउटा समूहले गर्ने, गन्तव्यसम्म अर्कोले र बिक्रीवितरण अर्को समूहले गर्ने गरी सञ्जाल बनाएर काम गर्नु र एक अर्कासित फोनद्वारा नभएर भाइबर, ट्वाइसएप, म्यासेन्जर जस्ता अनुसन्धान

अधिकृतको पहुँचबाहिरका सञ्चार प्रणालीको प्रयोग गरेर लागुपदार्थको ओसारपसार गर्ने गरेको पाइएको छ । योजनाहरू बढी गोप्य र सतर्कतापूर्वक बनाइन्छ, एकअर्कासित उल्लिखित सञ्चार माध्यमले मात्र सम्पर्क हुन्छ, व्यक्तिगत परिचय भेटघाट भएको हुँदैन । सबैको साथबाट लागुऔषध बरामद नहुँदा र सञ्जालभित्र अनुसन्धान अधिकृत प्रवेश गर्न नसक्दा मुख्य मानिस कानुनको घेरा बाहिर रहन्छ र

भरियारहरू मात्र पक्राउ परी दण्डका भागी हुने विडम्बनापूर्ण अवस्था लागुऔषध अपराधमा हुने गरेको छ । लागुऔषधको दुरुपयोग मानवताको प्रति बढिरहेको खतरा भइसकेको छ । यसले कानुन कार्यान्वयन गर्ने एजेन्सीका लागि जटिल समस्या प्रस्तुत गर्छ भने लागुऔषधका तस्कर र माफिया गलत तरिकाले आर्जित धनधान्यले लेस भएर देशको सामाजिक तानाबानासँग खेलबाड गरिरहेका छन् । ब्यसनी

आफ्नो अवसाद, कुण्ठा तथा क्रोधको त्वरित उपचार प्राप्त गर्ने उद्देश्यले लागुऔषधको सेवन गर्छन् र शारीरिक, आर्थिक, भावनात्मकका साथ साथै सामाजिक रूपले पनि पीडित हुन्छन् । हाम्रा नीति, रणनीति लागुपदार्थको सेवन र स्थानीय कारोबारलाई कानुनको माध्यमले दण्डित गरेर नियन्त्रण गर्ने मात्र नभएर सीमा नाकाबाट हुने आपूर्ति कडाइका साथ रोक्ने हुनु पर्छ । राष्ट्रसङ्घले राष्ट्रिय सरकारलाई

विश्वव्यापी स्तरमा सूचना प्रभावी ढङ्गबाट आदानप्रदान र प्रतिबद्धता नवीकृत गराएर लागुऔषध रोकथामका लागि गरिने प्रयासको अभिन्न अङ्ग बनाउने गरेको छ । हामी पनि छिमेकी मुलुकसँग समझदारी गरी मौजुदा संरचनालाई प्रभावी बनाएर यस्तो प्रयास गर्न सक्छौं । सीमा नाकामा गाँजा यताबाट उता, उताबाट हेरोइन र मनोद्विपक औषधी यता आपूर्ति हुन्छ । नेपाल प्रहरीले आशाङ्कितलाई गोली प्रहारसमेत गरेर गाँजाको ओसार

सुपर कार्डिनेटिक एक्सप्रेस कुरियर

राष्ट्रिय तथा अन्तर्राष्ट्रिय चिटि, पत्र, पारसल पठाउन परे हामिलाई सम्पर्क गर्नुहोस् ।

बिगत ३ दशकदेखि अनुभवी तथा विश्वासिलो एकमात्र कुरियर

सम्पर्कः
फोनः ०१३-५८०८७८
मोः ९८५२६७०३५५
बिर्तामोड (सिटी सेक्टर) काँपा.
अदुवा खोला छेउ

वर्गीकृत विज्ञापन संकलन केन्द्रहरू :

<p>चन्द्रगढी, मद्रपुर</p> <p>लोकबहादुर कुँवर : ९८४२६८३९९६ द्रोण अधिकारी : ९८४२६८३९९६</p>	<p>दमक</p> <p>विष्णु सुब्बा : ९८५२६७०९३७ देविबहादुर बस्नेत : ९८५७२२६६२९</p>	<p>मेचीनगर</p> <p>चारआली : ९८४२७०३०९३ गोबिन्द धिमिरे : ९८५५५५०९५०</p>	<p>उर्लाबारी</p> <p>रुपेन्द्र शेरमा : ९८४२०९२४०६ विराटनगर क्रिष्टियन आई: ०२९-५२५६९८</p>	<p>इलाम, मंगलबारे</p> <p>रणवीर लिम्बू ९८५६९८४७५७</p>	<p>कार्करिमट्टा</p> <p>फ्रेन्डसिप पुस्तक पसल ०२३-५६२४२४</p>	<p>काँपा बजार</p> <p>बरत राजवंशी ९८५७०४९००९</p>
---	--	--	--	---	--	--

आजको राशिफल

<p>मेष</p> <p>आज कला, साहित्य तथा सङ्गीतमा रुचि बढ्नेछ । शेर बजारको साथ मिल्नेछ । राजकारको अवसर मिल्नेछ । राजनैतिक कार्यमा सफलता मिल्नेछ ।</p>	<p>करकट</p> <p>प्रेममा मनमुटावका साथै मन कमजोर रहनेछ । यात्रामा मालसामान हराउन सक्छ ।</p>	<p>तुला</p> <p>आजको दिन उत्साहपूर्ण रहनेछ । विद्या र बुद्धिको विकास हुनेछ । आज भाग्योदय हुनेछ । धर्म, कर्म तथा समाज सेवामा मन लाग्नेछ ।</p>	<p>मकर</p> <p>मित्र वा आफन्तको सहयोग मिल्नेछ । बौद्धिकताको विकास हुनेछ । आफ्नै दक्षतामा विभिन्न कार्यहरू सम्पन्न हुनेछन् । व्यवसायबाट लाभ मिल्नेछ ।</p>
<p>मिथुन</p> <p>छोटो दुरीको लाभदायक यात्रा रहला । वैदेशिक कार्य अधि बढ्नेछ ।</p>	<p>कन्या</p> <p>महिला वा मित्रबाट विशेष सहयोग मिल्नेछ । शैक्षिक क्षेत्रमा सफलता मिल्नेछ ।</p>	<p>बृश्चिक</p> <p>आज यात्रामा मालसामान हराउन सक्छ । सौन्दर्यतामा धन खर्च पनि हुनेछ ।</p>	<p>कुम्भ</p> <p>पारिवारिक जमघटको वातावरण बन्ला । व्यापार, व्यवसायमा पर्याप्त लाभ मिल्नेछ ।</p>